

Topic เสริมความรู้ในวิชาประวัติศาสตร์เศรษฐกิจอเมริกัน

1. กลไกสำคัญในการก่อตั้งอาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือ

ประวัติศาสตร์การก่อตั้งถิ่นฐานของชาวอังกฤษในอเมริกา ได้เริ่มต้นขึ้นในเดือนเมษายน 1607 ในการก่อตั้งอาณานิคมที่นั่นได้อาศัยกลไก 2 อย่างที่สำคัญ คือ

1.1 การจัดตั้งบริษัทการค้า บริษัทการค้าได้จัดตั้งขึ้นโดยพระบรมราชานุญาตมีวัตถุประสงค์ขั้นต้นเพื่อแสวงหาผลกำไร บริษัทดังกล่าวนี้ได้เป็นผู้วางรากฐานให้แก่อาณานิคมเวอร์จิเนียและแมสซาชูเซตส์ , บริษัทลอนดอนซึ่งได้รับชื่อนั้นเพราะก่อตั้งโดยผู้ถือหุ้นในกรุงลอนดอน ได้รับพระบรมราชานุญาตในปี 1606 ให้ดำเนินการจัดตั้งอาณานิคมขึ้นในดินแดนระหว่างละติจูด 34 และ 41 องศา ซึ่งก็คืออาณานิคมเวอร์จิเนียในปี 1607 บริษัทพลีมัธซึ่งผู้ถือหุ้นเป็นพวก Separatists อยู่ที่เมืองพลีมัธ เมืองบริสตอล และเมืองอื่น ๆ ก็ได้รับพระบรมราชานุญาตในปีเดียวกันนั้น ให้จัดตั้งอาณานิคมในดินแดนระหว่างละติจูด 38 และ 45 องศา บริษัทเหล่านี้มีอำนาจจัดสรรที่ดิน ทำกิจการเหมืองแร่ ออกเงินตรา และจัดการป้องกันอาณานิคม กษัตริย์อังกฤษผู้พระราชทานพระบรมราชานุญาต ทรงมีอำนาจสูงสุดเหนือการปกครองอาณานิคมเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตามหลังจากที่ดำเนินกิจการขาดทุนเป็นจำนวนมาก บริษัทลอนดอนได้ถูกเพิกถอนพระบรมราชานุญาตในปี 1624 และมีพระบรมราชโองการให้เวอร์จิเนียมีฐานะเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ สำหรับบริษัทพลีมัธซึ่งได้ดำเนินการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งอาณานิคมเล็ก ๆ ขึ้นทางเหนือ และตั้งสถานีประมงขึ้นก็ปรากฏว่ากิจการไม่ได้รับผลกำไร ภายหลังที่มีการปรับปรุงการดำเนินงานของบริษัทแล้ว ก็ได้ขอพระราชทานคืนพระบรมราชานุญาตในปี 1635 อ้างว่า บริษัทมีฐานะเหลือเพียง “ซากที่ปราศจากลมหายใจแล้ว” เท่านั้น

ถึงแม้ว่าทั้งบริษัทลอนดอนและบริษัทพลีมัธ จะประกอบกิจการไม่ได้ผลกำไรแต่ก็ได้ผลดีในด้านการก่อตั้งอาณานิคม บริษัทลอนดอนนั้นโดยแท้จริงแล้วก็นับได้ว่าเป็นผู้ให้กำเนิดแก่เวอร์จิเนีย ส่วนบริษัทพลีมัธและผู้รับช่วงงานต่อมา คือคณะมนตรีแห่งนิวอิงแลนด์ ก็ได้สร้างเมืองต่าง ๆ ขึ้นเป็นลำดับใน เมน นิวแฮมป์เชียร์ และแมสซาชูเซตส์ บริษัทที่สามคือบริษัทแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts Bay Company) จัดว่าเป็นบริษัทที่ค่อนข้างแปลกพิสดาร และมีบ้านปลายที่ออกจะเป็นพิเศษอยู่สักหน่อย แรกทีเดียวบริษัทนี้มีกำเนิดขึ้นมาจากการรวมกลุ่ม

ของผู้ถือหุ้นซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกพิวริตัน (Puritans) อาศัยการค้าและความรักพวกพ้องเป็นเหตุ
จูงใจในการก่อตั้งบริษัท โดยไม่หวังวิตกต่อความล้มเหลวของบริษัทก่อน ๆ ที่ไม่อาจจ่ายเงิน
ปันผลกำไร เพราะเชื่อว่าถ้าหากมีการบริหารงานที่ดี ก็จะทำให้การค้ามีผลกำไรได้ พระเจ้าชาร์ลส์
ที่ 1 ได้พระราชทานพระบรมราชานุญาตแก่บริษัทในต้นปี 1629 อย่างไรก็ตามจากการที่พระเจ้า
แผ่นดินและพวกของสังฆราชโลด มีอำนาจครอบคลุมศาสนจักรนิกายอังกฤษอย่างเด็ดขาด
ทำให้ผู้นำกลุ่มพิวริตันหลายคนปรารถนาที่จะอพยพเดินทางไปนอกประเทศ คนเหล่านั้นมี
ทรัพย์สิน มีฐานะทางสังคม และรักความอิสระเสรี จึงไม่ต้องการที่จะเดินทางไปยังแมสซา-
ชูเซตส์ โดยมีฐานะเป็นเพียงบริวารของบริษัทในลอนดอน ทั้งยังหวังที่จะได้อิสระภาพในการจัด
ตั้งการบริหารศาสนจักรตามแบบอย่างที่ต้องการด้วย ด้วยเหตุนี้พวกพิวริตันที่สำคัญ ๆ ในบริษัท
จึงได้ซื้อหุ้นเอาไว้ทั้งหมด แล้วนำหนังสือพระบรมราชานุญาตจัดตั้งบริษัทออกเดินทางไปยัง
อเมริกา บริษัทการค้าจึงเปลี่ยนฐานะกลายเป็นอาณานิคมปกครองตนเองไป คืออาณานิคม
แมสซาชูเซตส์นั่นเอง

1.2 การให้สิทธิเป็นเจ้าของอาณานิคม กลไกสำคัญในการก่อตั้งอาณานิคม
อีกอย่างหนึ่ง คือ การให้สิทธิเป็นเจ้าของอาณานิคม เจ้าของอาณานิคมคือบุคคลที่สืบเชื้อ
สายมาจากขุนนางหรือชนชั้นสูงชาวอังกฤษที่ร่ำรวย และได้รับพระราชทานที่ดินในอเมริกา
เหมือนอย่างที่จะได้รับพระราชทานที่ดินในอังกฤษ ตามกฎหมายเก่าของอังกฤษที่ใช้อยู่
ถือว่าที่ดินที่ไม่มีผู้ใดยึดครองอยู่ย่อมเป็นของหลวง และที่ดินในอเมริกาก็อยู่ในข่ายนี้เช่นกัน
มีผู้เป็นเจ้าของอาณานิคมอย่างเช่น ลอร์ด บัลติมอร์ (Lord Baltimore) ได้รับพระราชทานอา
ณานิคมแมริแลนด์ ส่วนวิลเลียม เพนน์ (William Penn) บุตรนายพลเรือผู้หนึ่ง ซึ่งกษัตริย์ทรง
ติดค้างหนี้อยู่ได้รับพระราชทานอาณานิคมเพนซิลเวเนีย และกลุ่มข้าราชการผู้ใกล้ชิดของ
พระเจ้าชาร์ลส์ ที่ 2 จำนวน 8 คน ได้รับพระราชทานอาณานิคมคาโรไลนาทั้งเหนือและใต้
เจ้าของอาณานิคมเหล่านี้ได้รับอำนาจอย่างมากในการจัดการปกครองดินแดนของตน (ไพฑูรย์
พงศบุตร และ วิลาสวงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 15-18)

เมื่อถึงปี 1732 อาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกา แบ่งออกเป็น 3 เขต คือ

1. เขตอาณานิคมตอนเหนือ หรือเขตนิวอิงแลนด์ (New England) ประกอบด้วย
อาณานิคม 4 แห่ง คือ

(1) Connecticut (New Haven รวมกับ Connecticut ในปี 1662)

(2) Massachusetts (Plymouth รวมกับ Massachusetts ในปี 1691 และ Maine
นั้น Massachusetts ซื้อไปในปี 1677)

(3) New Hampshire

(4) Rhode Island

2. เขตอาณานิคมตอนกลาง (Middle Colonies) ประกอบด้วยอาณานิคม 4 แห่งคือ

(1) Pennsylvania	(2) New Jersey
(3) New York	(4) Delaware
3. เขตอาณานิคมตอนใต้ (Southern Colonies) ประกอบด้วยอาณานิคม 5 แห่งคือ

(1) Maryland	(2) Virginia
(3) North Carolina	(4) South Carolina
(5) Georgia	

ที่มา : Fite and Reese, 1965, p.86.

2. กฤษฎีกาดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือ

ตามสนธิสัญญา ปี 1783 ซึ่งยุติสงครามประกาศอิสรภาพนั้น อังกฤษได้ทำ ความตกลงด้วยดีกับอเมริกา ในการกำหนดเส้นเขตแดนรอบประเทศอเมริกาใหม่ โดย อังกฤษตกลงยกดินแดนระหว่างเทือกเขาแอลเลเกนีย์และแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้แก่สาธารณรัฐใหม่ โดยมีเส้นพรมแดนทางภาคเหนือเกือบจะเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และให้สิทธิในการจับปลา บริเวณชายฝั่งทะเลของแคนาดาแก่ชาวอเมริกันด้วย การตกลงยกดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือให้อเมริกานั้นนับว่าเป็นผลดีอย่างมาก เนื่องจากเป็นธรรมดาที่การเคลื่อนพรมแดนของ สาธารณรัฐใหม่จะมุ่งไปทางตะวันตก และขยายตัวตามแนวทางซึ่งต่อมายังผลให้ฝรั่งเศส ต้องยอมยกหลุยเซียนาและเม็กซิโกยอมยกดินแดนตอนเหนือของแม่น้ำริโอ กรานเดให้แก่ อเมริกา และการขยายอาณาเขตไปทางฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ทำให้อเมริกาได้ยึดครอง ดินแดนตอนที่ดีที่สุดของทวีป

รัฐบาลสมัยสมาพันธ์ได้ประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง คือได้เกิดปัญหาว่าจะ จัดการอย่างไรกับดินแดน ที่ยังไม่ได้มีผู้เข้าไปตั้งหลักแหล่งทางภาคตะวันตกของเทือกเขา แอลเลเกนีย์ (เนื่องจากแต่ละมลรัฐได้ยกเลิกสิทธิในดินแดนดังกล่าวให้แก่รัฐบาลกลาง) รัฐบาลได้ วางโครงการอันเหมาะสม ที่ยังผลให้สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศดังเช่นปัจจุบันนี้ โดยตกลงว่าจะ เปิดดินแดนนี้ให้ประชาชนไปตั้งถิ่นฐานอย่างมีระเบียบและก้าวหน้า ส่งเสริมการปกครองตนเอง เป็นลำดับขั้นไป และในขั้นสุดท้ายดินแดนดังกล่าวนี้จะมีสิทธิในการจัดตั้งเป็นมลรัฐซึ่งมีอำนาจ เท่า 13 มลรัฐดั้งเดิม โครงการนี้คือที่มาของกฤษฎีกาดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือ (ปี 1787) ซึ่งครอบคลุมถึงดินแดนตอนเหนือของแม่น้ำโอไฮโอ และกำหนดให้มีการจัดตั้งมลรัฐขึ้นไม่น้อยกว่า 3 และไม่มากกว่า 5 มลรัฐ ห้ามการมีระบบทาสในดินแดนดังกล่าวนี้ การจัดตั้งรัฐบาลจะ ดำเนินเป็น 3 ลำดับขั้น คือ ในระยะแรกสภาองเกรสจะจัดตั้ง "ดินแดน" และแต่งตั้งผู้ว่าการ และผู้พิพากษาไปประจำเพื่อออกกฎหมายบังคับใช้ กฎหมายนี้สภาองเกรสมีสิทธิที่จะยับยั้งได้

ต่อมาเมื่อมีจำนวนพลเมืองถึง 5,000 คน จะตั้งสมาชิกรัฐบัญญัติซึ่งประกอบด้วยสองสภา และให้ประชาชนมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขั้นสุดท้ายคือเมื่อดินแดนดังกล่าวมีจำนวนพลเมืองถึง 60,000 คน จะมีสิทธิขอเข้าเป็นมลรัฐ โดยมีสิทธิทุกประการเท่าเทียมกับมลรัฐดั้งเดิม ด้วยหลักการดังกล่าวนี้ สหรัฐอเมริกาจึงสามารถขจัดปัญหา “การมีอาณานิคม” ไปได้ โครงการที่จัดตั้งขึ้นนี้ได้นำไปใช้เป็นหลักปฏิบัติสืบต่อมา เมื่อมีการขยายดินแดนไปจนสุดฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก และยังคงผลให้ปัจจุบันนี้สหรัฐอเมริกามีมลรัฐรวมทั้งสิ้น 50 มลรัฐ (ไพฑูรย์ พงคะบุตร และ วิลาสวงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 168-169)

3. การร่างรัฐธรรมนูญและการให้สัตยาบัน

โดยการตกลงร่วมกันสหรัฐอเมริกาได้ร่างรัฐธรรมนูญที่มีประสิทธิภาพที่สุดฉบับหนึ่งเท่าที่เคยมีมา รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาแตกต่างจากของอังกฤษตรงที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ก็มีลักษณะยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงได้พร้อมกับความเจริญเติบโตของประเทศ

สืบเนื่องจากบทบัญญัติสมาพันธ์ซึ่งมลรัฐทั้ง 13 แห่งได้ยอมรับเป็นหลักในการปกครองในเดือนมีนาคม 1781 มีข้อบกพร่อง นั่นคือการปกครองระบบนี้เป็นเพียง “การรวมกันฉันทมิตร” ซึ่งอ่อนแอและไม่เพียงพอ ไม่มีระบบบริหารของชาติอย่างแท้จริง ไม่มีการจัดตั้งระบบการศาลยุติธรรมแห่งชาติ สภาค่อนตื้นเขินมีเพียงสภาเดียว และแต่ละมลรัฐมีสิทธิออกเสียงเพียงคะแนนเดียวก็ไม่เข้มแข็งพอที่จะดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ สภาขาดอำนาจในการเก็บภาษี เกณฑ์ทหาร ลงโทษผู้ละเมิดกฎหมาย หรือบังคับให้มลรัฐต่าง ๆ ปฏิบัติตามสนธิสัญญาที่สภาทำกับต่างประเทศ ที่ร้ายที่สุดก็คือ สภาไม่อาจเรียกเก็บเงินสำหรับใช้จ่ายในการกิจต่าง ๆ ของรัฐบาลกลาง หรือชำระดอกเบี้ยหนี้สินของประเทศได้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าบทบัญญัตินี้จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาการปกครองร่วมกันได้ แต่ก็เป็นแนวทางนำไปสู่การตกลงที่สำคัญเกี่ยวกับการแบ่งแยกอำนาจทั่วไป และอำนาจท้องถิ่นอันเหมาะสม บทบัญญัติสมาพันธ์เป็นหลักการดำเนินงานขั้นสำคัญ และที่จำเป็นในการเปลี่ยนแปลงจากความเป็นอิสระของมลรัฐต่าง ๆ ซึ่งไม่ขึ้นต่อกัน มาสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในรูปการปกครองแบบสหพันธรัฐในปี 1789

โดยเหตุที่บทบัญญัติสมาพันธ์ล้มเหลวเกือบจะโดยสิ้นเชิงเพราะ “การรวมกันฉันทมิตร” ของมลรัฐต่าง ๆ มีท่าว่าจะกลายเป็น “การรวมกันเพื่อพิพาท” ความยุ่งยากต่าง ๆ ได้ถึงขั้นวิกฤตในปี 1786 ไม่เพียงแต่ประเทศจะขาดรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งเท่านั้น มลรัฐทั้ง 13 แห่ง ก็ยังปราศจากระเบียบการปกครองอันมั่นคงด้วย จนหลายคนคิดว่าสงครามระหว่างมลรัฐอาจเกิดขึ้นได้ และอาจทำให้การปกครองหยุดชะงักลง ทัอมัส เพน ได้เสนอให้มี “การประชุมภาคพื้นทวีปเพื่อร่างกฎบัตรการปกครองใหม่” ข้อเสนอดังกล่าวนี้ได้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเมื่อมีการประชุมเพื่อพิจารณาปัญหาทางการค้า ดังนั้นรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่มีลักษณะเข้มแข็งมั่นคงเป็นพิเศษ จึงได้ถูกสร้างขึ้นในที่สุด

การดำเนินการร่างรัฐธรรมนูญได้เริ่มขึ้นเมื่ออเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันเสนอให้มลรัฐต่าง ๆ แต่งตั้งผู้แทนไปประชุมกันที่เมืองฟิลาเดลเฟียในเดือนพฤศจิกายน 1787 เพื่อพิจารณาสถานการณ์โดยทั่วไปของสหรัฐอเมริกา และ “กำหนดเงื่อนไขเท่าที่จำเป็นในอันที่จะยังให้ธรรมนูญแห่งรัฐบาลสหพันธ์เป็นหลักในการปกครองอันเพียงพอแก่ความจำเป็นเร่งด่วนของสหภาพ” มลรัฐทุก ๆ รัฐยกเว้นโรดไอแลนด์ได้ดำเนินการเลือกตั้งผู้แทนเข้าร่วมประชุมโดยสภานิติบัญญัติของมลรัฐทำหน้าที่เลือกผู้แทนที่จะเข้าประชุม และวอชิงตันได้รับเลือกจากผู้แทนทั้งหมดให้เป็นประธานการประชุมด้วย ผู้แทนเหล่านี้ได้เตรียมร่างหลักการใหม่ซึ่งต่อมาคือรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา และได้ใช้เป็นแนวการพิจารณามากกว่าจะยึดตามบทบัญญัติสหพันธ์เดิม (ไพฑูรย์ พงศบุตร และ วิลาสวงศ์ นพรัตน์, 2519, หน้า 170-171)

การประชุมร่างรัฐธรรมนูญนับเป็นงานที่พิเศษอย่างยิ่ง และมีการปรึกษาหารือกันอย่างจริงจัง การที่แต่ละมลรัฐมีสิทธิที่จะส่งผู้แทนเข้าร่วมประชุมได้โดยไม่จำกัดจำนวน แต่ให้ทุกมลรัฐลงคะแนนเสียงเป็นหน่วยเดียวนั้น ก็นับว่าเป็นเรื่องที่น่าพิศวงมาก ด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจมลรัฐส่วนใหญ่ส่งผู้แทนมาไม่มากนัก มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมด 55 คน บางคนเข้าประชุมเพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง จึงมีผู้แทนเพียง 39 คน นับตั้งแต่เริ่มแรก ผู้แทนตกลงว่าจะไม่แก้ไขบทบัญญัติสหพันธ์ แต่จะร่างธรรมนูญขึ้นใหม่ทั้งหมดในหลักการโดยทั่วไปผู้แทนทั้งหลายได้ตระหนักดีถึงความจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งระบบการที่สลับซับซ้อนขึ้น เพราะการปกครองแบบธรรมดาย่อมไม่เพียงพอที่จะดำเนินการดังกล่าวได้ ในขั้นแรกจะต้องสมานอำนาจซึ่งแตกต่างกัน 2 ประการให้ไปด้วยกันได้ กล่าวคือ อำนาจของฝ่ายท้องถิ่นอันเป็นอำนาจที่รัฐกึ่งเอกราชทั้ง 13 มีแล้วประการหนึ่ง กับอำนาจของรัฐบาลกลางที่จะได้จัดตั้งขึ้นใหม่อีกประการหนึ่ง บรรดาผู้แทนที่เข้าร่วมประชุมได้ยอมรับหลักการที่ว่าหน้าที่และอำนาจของรัฐบาลแห่งชาติ จำเป็นต้องกำหนดไว้ด้วยความพิถีพิถันรอบคอบ โดยเป็นที่เข้าใจกันว่าหน้าที่และอำนาจอื่น ๆ ที่เหลือทิ้งปวง ยังเป็นของมลรัฐอยู่ ทั้งนี้เนื่องจากอำนาจของรัฐบาลแห่งชาติเป็นเรื่องใหม่จึงจำเป็นต้องระบุนำไว้อย่างชัดเจน

หลักการทั่วไปของการจัดตั้งรูปแบบการปกครองของชาติ คือ แบ่งการปกครองเป็น 3 สาขา แต่ละสาขามีอำนาจเท่าเทียมกันและประสานงานกับสาขาอื่น ๆ สาขาทั้งสาม คือ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ จะต้องรัดกุมและสอดคล้องกัน เพื่อให้การปฏิบัติงานเหมาะสมกลมเกลียวกัน แต่ในเวลาเดียวกันก็ต้องถ่วงดุลอำนาจกันอย่างดี ในลักษณะที่ไม่ให้ผลประโยชน์ของฝ่ายใดล่วงล้ำก้ำเกินฝ่ายอื่นได้ บรรดาผู้แทนเห็นชอบให้กำหนดว่า สาขานิติบัญญัติควรประกอบด้วยสภา 2 สภา คือสภาเซเนต และ สภาผู้แทนราษฎร โดยมีข้อยุติคือ มลรัฐเล็กจะมีเสียงในสภาเซเนตเท่ากับมลรัฐใหญ่ แต่ในสภาผู้แทนราษฎรให้กำหนดจำนวนผู้แทนตามส่วนประชากรของมลรัฐ ในสาขาบริหาร การกำหนดวิธีการเลือกตั้งประธานาธิบดีได้ข้อสรุปว่า

ให้มีการจัดตั้งคณะผู้แทนของมลรัฐเพื่อออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่ละมลรัฐมีจำนวนผู้เลือกตั้งเท่ากับจำนวนผู้แทนของมลรัฐในสภาเซเนตและสภาผู้แทนราษฎรรวมกัน แต่วิธีการเลือกตั้งประธานาธิบดีก็ได้เป็นไปตามเจตนาของผู้ร่างรัฐธรรมนูญทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดคาดคิดล่วงหน้าว่า พรรคการเมืองจะวิวัฒนาการขึ้นตั้งแต่เริ่มแรก ส่วนอำนาจสาขาที่สาม คือสาขาตุลาการ ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสุด โดยคำแนะนำและด้วยความยินยอมของสภาเซเนต ให้ดำรงตำแหน่งตลอดชีวิตตราบเท่าที่มีความประพฤติดี

ความคิดที่แยบยลและสุขุมในการกำหนดหลักการดำเนินงานของผู้ร่างรัฐธรรมนูญนั้นสมควรจะได้รับการยกย่องเป็นอย่างยิ่ง บุคคลเหล่านี้ได้จัดตั้งระบอบการปกครองที่สลับซับซ้อนที่สุดแต่มั่นคงที่สุดเท่าที่มนุษย์ได้จัดตั้งมา อำนาจแต่ละสาขาเป็นอิสระ ไม่ขึ้นต่อกัน ประสานงานกันแต่ก็ยับยั้งควบคุมซึ่งกันและกัน ร่างกฎหมายของสภาคองเกรสจะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่อได้รับการรับรองของประธานาธิบดี ในทำนองเดียวกัน ประธานาธิบดีต้องเสนอการแต่งตั้งข้าราชการดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ และเสนอสนธิสัญญาทั้งปวงที่ทำขึ้น ต่อสภาเซเนตเพื่อขอความเห็นชอบ อนึ่ง สภาคองเกรสยังอาจพิจารณาได้สวนประธานาธิบดีในข้อหาใช้อำนาจในทางที่ผิด และถอดถอนจากตำแหน่งได้ด้วย สาขาตุลาการมีอำนาจพิจารณาคดีความทั้งปวงตามตัวบทกฎหมายมูลฐานและกฎหมายที่ออกโดยสภานิติบัญญัติ แต่ผู้พิพากษาซึ่งประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้ง และได้รับความเห็นชอบของสภาเซเนต ก็อาจจะถูกสภาคองเกรสพิจารณาและถอดถอนจากตำแหน่งได้เช่นกัน โดยที่วุฒิสมาชิกของสภาเซเนตเป็นตำแหน่งที่ได้รับเลือกตั้งโดยสภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐ ให้ปฏิบัติหน้าที่คราวละ 6 ปี ส่วนประธานาธิบดีได้รับเลือกตั้งโดยคณะผู้แทนของมลรัฐ และผู้พิพากษาได้รับการแต่งตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงเป็นข้าราชการพวกเดียวที่ได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาที่ต่างกันตั้งแต่ตลอดชีวิตจนถึงสองปี ดังนั้นจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลผู้บริหารของรัฐบาลกลางทั้งหมดในระยะเวลาเดียวกัน เว้นเสียแต่ว่าจะเกิดการปฏิวัติขึ้น

สำหรับข้อตกลงประการต่าง ๆ ซึ่งที่ประชุมได้กำหนดขึ้นเพื่อประกันว่า รัฐบาลกลางจะมีอำนาจมากพอที่จะธำรงไว้ซึ่งความเป็นระเบียบเรียบร้อย และให้ความคุ้มครองในทรัพย์สินของปวงชนนั้น อาจกลายเป็นเรื่องโต้แย้งกันอย่างรุนแรงได้ในสถานการณ์อื่น ๆ แต่ปรากฏว่าที่ประชุมได้ยอมรับข้อตกลงส่วนใหญ่หลังจากได้มีการอภิปรายกันอย่างอ้อมข้อมกันและชั่วระยะเวลาอันสั้น รัฐบาลกลางได้รับอำนาจอย่างเต็มที่ในการเก็บภาษี เพื่อชำระหนี้สินของประเทศที่ค้างค้ำมาเป็นเวลานานเพื่อฟื้นฟูฐานะทางการเงินให้ดีขึ้น และเพื่อความสุขสมบูรณ์ของปวงชน รัฐบาลกลางมีสิทธิกู้ยืมเงิน กำหนดพิภักด์อัตราศุลกากรค่าธรรมเนียมสินค้าเข้าและภาษีสรรพสามิตให้เป็นระเบียบเดียวกัน ตลอดจนวางระเบียบกฎหมายล้มละลาย ที่ประชุมตกลงยินยอมให้รัฐบาลกลาง มีอำนาจออกเงินกษาปณ์ กำหนดมาตราชั่งตวงวัด อนุญาตการ

จดทะเบียนกรรมสิทธิ์และลิขสิทธิ์ และจัดตั้งที่ทำการไปรษณีย์และสร้างถนนไปรษณีย์ มีอำนาจในการจัดตั้งและทำนุบำรุงกองทัพบก ทหารเรือ ตลอดจนจัดระเบียบการค้าระหว่างมลรัฐ รัฐบาลกลางมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการทำ ความตกลงติดต่อกับชาวอินเดียแดง ดำเนินสัมพันธภาพกับนานาประเทศ รวมทั้งการทำศึกสงคราม ในกรณีที่เกิด “การจลาจลภายใน” ที่มลรัฐใดมลรัฐหนึ่ง ถ้าสถานติบัญญัติหรือผู้ว่าการมลรัฐขอความช่วยเหลือ รัฐบาลกลางอาจเข้าแทรกแซงเพื่อจัดการปกครองให้เป็นระเบียบ นอกจากนี้ยังมีอำนาจที่จะออกกฎหมายแปลงสัญชาติชนต่างด้าว ควบคุมที่ดินสาธารณะและมีอำนาจที่จะพิจารณาอนุมัติรับมลรัฐใหม่เข้าร่วมกับสหพันธ์โดยมีสิทธิเท่าเทียมกับมลรัฐเดิมทุกประการ รัฐบาลกลางจะมีเมืองหลวงของตนเองในเขตที่ไม่ใหญ่กว่าลิสตาารางไมล์ กล่าวโดยสรุป รัฐบาลกลางแห่งชาติมีอำนาจเข้มแข็งมั่นคงตั้งแต่เริ่มแรก และในปีต่อ ๆ มาขอบเขตอำนาจของรัฐบาลกลางได้ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง โดยการตีความและแปลความหมายรัฐธรรมนูญของศาลสูงสุด อาจกล่าวได้ว่าความเข้มแข็งของรัฐบาลกลางแห่งชาติเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลกลางสมัยสมาพันธ์อ่อนแอมากเกินไปนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม มลรัฐยังคงมีอธิปไตยภายในรัฐของตนเช่นเดิม มลรัฐยังทรงไว้ซึ่งอำนาจทั้งปวงในการปกครองท้องถิ่น ควบคุมและวางกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่ของประชาชนทั่วไป อันได้แก่ โรงเรียน ศาลประจำท้องถิ่น การตำรวจ อนุญาตการตั้งเมือง ออกหนังสืออนุญาตการจัดตั้งธนาคาร บริษัทดูแลการสร้างและรักษาสะพาน ถนนหนทาง และคลอง รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ อีกหลายประการ มลรัฐเป็นผู้ตัดสินว่าผู้ใดมีสิทธิในการออกเสียงและด้วยวิธีใด มลรัฐมีความรับผิดชอบส่วนใหญ่ในการให้ความคุ้มครองเสรีภาพของเอกชน

ปัญหาที่ว่าอำนาจที่มอบให้แก่รัฐบาลกลางใหม่นี้จะพึงบังคับให้ให้เกิดผลได้อย่างไร ที่ประชุมได้ตัดสินชี้ขาดว่า รัฐบาลกลางไม่ควรจะควบคุมมลรัฐโดยตรง แต่ควรจะควบคุมประชาชนภายในมลรัฐ กล่าวคือ รัฐบาลกลางพึงออกกฎหมายเพื่อประโยชน์ และเพื่อบังคับใช้แก่ผู้อยู่อาศัยในประเทศทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงรัฐบาลแห่งมลรัฐ ดังนั้นรัฐบาลจึงตกลงที่จะออกกฎหมายให้มีผลบังคับโดยตรงต่อเอกชนแทนที่จะบังคับต่อมลรัฐ ที่ประชุมได้กำหนดบทบัญญัติสั้น ๆ อันเป็นหลักสำคัญยิ่งของรัฐธรรมนูญไว้ว่า

“รัฐธรรมนูญฉบับนี้และบรรดากฎหมายอื่น ๆ ของสหรัฐอเมริกา ที่จะออกใช้บังคับตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และสนธิสัญญาทั้งปวงที่ทำไว้แล้วกับต่างประเทศ หรือจะทำขึ้นในอนาคตตามภาระหน้าที่ของรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ถือว่าเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บรรดาผู้พิพากษาในมลรัฐต่าง ๆ จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้ บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งมลรัฐ หรือกฎหมายของมลรัฐที่ขัดต่อบทบัญญัติมาตรานี้ถือว่าใช้บังคับไม่ได้” (ไพฑูรย์ พงตะบุตร และ วิลาสวงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 182)

ตามข้อบัญญัตินี้ กฎหมายของสหรัฐอเมริกาจึงมีผลบังคับได้ในศาลของชาติ โดยทางผู้พิพากษาและคณะเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายแห่งชาติ และมีผลบังคับได้เช่นเดียวกันในศาล

ของมลรัฐ โดยทางผู้พิพากษาและคณะเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายของมลรัฐ ถ้าปราศจากข้อบัญญัติแล้ว รัฐธรรมนูญก็อาจจะไม่มีความศักดิ์สิทธิ์เท่าที่เป็นอยู่ มติที่สำคัญข้อนี้แสดงถึงการผสมผสานกันอย่างดียิ่งของสามัญสำนึกและแรงบันดาลใจ และของความคิดที่เหมาะสมแก่การปฏิบัติ และการมองการณ์ไกล อันเป็นคุณลักษณะที่เด่นเป็นพิเศษของที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญที่ประชุมได้มีการพบปะกันเป็นครั้งสุดท้ายในวันที่ 17 กันยายน ปัญหาที่สำคัญต่อมา คือ มลรัฐต่าง ๆ จะยินยอมให้สัถยาบันแก่ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้หรือไม่ ตามความคิดของประชาชนทั่วไป รัฐธรรมนูญนี้มีข้อที่นำวิตกอยู่หลายประการด้วยกัน เพราะรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งอาจจะกดขี่ประชาชน บีบบังคับให้เสียภาษีอย่างสูง หรือชักนำพลเมืองเข้าสู่สงครามกับต่างประเทศได้ ที่ประชุมได้ตกลงว่า ร่างรัฐธรรมนูญจะมีผลใช้บังคับได้ทันทีที่ได้รับความเห็นชอบจากมลรัฐ 9 มลรัฐในบรรดามลรัฐทั้ง 13 แห่ง ปรากฏว่าก่อนสิ้นปี 1787 มลรัฐเดลาแวร์ เพนซิลวาเนียและนิวเจอร์ซีย์ ได้ให้สัถยาบัน และในปี 1788 ก่อนที่มลรัฐเวอร์จิเนียยอมให้สัถยาบัน ปรากฏว่ามลรัฐอื่น ๆ 9 มลรัฐ ได้ยอมรับร่างรัฐธรรมนูญเรียบร้อยแล้ว ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1788 ได้มีการจัดการเฉลิมฉลองการรับรองรูปการปกครองใหม่ พร้อมกันนั้นได้มีการเตรียมงานเลือกประธานาธิบดีและสมาชิกสภาองเกรส รัฐบาลจะเริ่มเข้าบริหารงานในฤดูใบไม้ผลิปี 1789 และวอชิงตันก็ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีโดยมติเอกฉันท์ ในวันที่ 30 เมษายน เขาได้กล่าวคำปฏิญาณตนเข้ารับตำแหน่ง โดยมีผู้พิพากษาสูงสุดแห่งมลรัฐนิวยอร์คเป็นผู้ประกอบพิธี (ไพฑูรย์ พงศบุตร และ วิลสวรงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 182-187)

4. บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ

การประชุมองเกรสครั้งแรก ภายหลังการจัดตั้งสาธารณรัฐในปี 1789 นับเป็นการประชุมที่บรรลุผลสมประสงค์ยิ่งกว่าการประชุมองเกรสใด ๆ ในประวัติศาสตร์อเมริกัน ไม่เพียงแต่จะประสบความสำเร็จในการจัดตั้งรัฐบาล การออกกฎหมายใช้บังคับ การบริหารงาน และการป้องกันประเทศเท่านั้น แต่ยังได้ตราบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิขึ้นด้วย

แต่เดิมรัฐธรรมนูญ มิได้กำหนดบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิไว้โดยเฉพาะ แม้ว่าจะได้ประกันสิทธิต่าง ๆ ของพลเมืองสหรัฐไว้ในบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ การที่บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิมิได้รวมอยู่ในรัฐธรรมนูญนั้น มิได้หมายความว่าผู้ร่างรัฐธรรมนูญ เป็นปฏิปักษ์หรือเพิกเฉยต่อสิทธิของมนุษย์แต่คงจะเป็นเพราะเชื่อมั่นว่า การให้ประกันสิทธิโดยเฉพาะนั้นเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น อย่างไรก็ตามรัฐธรรมนูญได้กำหนดอำนาจของสภาองเกรสไว้อย่างแน่นอน อำนาจที่รัฐธรรมนูญมิได้มอบให้ก็ถือว่าไม่มีอำนาจนั้น ด้วยเหตุที่รัฐธรรมนูญมิได้มอบอำนาจเหนือสิทธิพลเมืองให้ จึงถือว่ารัฐบาลไม่มีอำนาจดังกล่าวนี้ การโต้แย้งนั้นนับว่ามีเหตุผลสมควรอยู่ถึงกระนั้นผู้เรียกร้องขอประกันความมั่นใจว่า รัฐบาลใหม่จะไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้อำนาจกดขี่

ก็ยังไม่เป็นที่พึงพอใจ โดยเฉพาะตามความคิดของเจฟเฟอร์สัน เขาได้เขียนจดหมายจากปารีส ถึง เจมส์ แมดิสัน สหายของเขาว่า “บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิก็คือ สิทธิที่มนุษย์พึงได้รับเพื่อต่อต้านรัฐบาลทุกรัฐบาลบนพื้นพิภพ ไม่ว่าจะโดยทั่ว ๆ ไป หรือเฉพาะเจาะจงก็ตาม และเป็นสิ่งที่รัฐบาลที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมจะปฏิเสธหรือเพิกเฉยเสียมิได้”

มลรัฐหลายมลรัฐได้ยอมให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญด้วยความเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญนั้น จะได้รับการแก้ไขปรับปรุงอย่างฉับพลัน โดยมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ สมาชิกสภาองเกรสหลายคนไม่สู้จะถือเรื่องนี้เป็นปัญหาสำคัญนัก แต่แมดิสันซึ่งถูกกระตุ้นเตือนจากเจฟเฟอร์สันอยู่ตลอดมาเห็นว่าเป็นพันธะที่สำคัญ เมื่อสภาองเกรสเปิดประชุมได้ไม่นานนัก แมดิสันก็ได้เสนอการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ โดยอาศัยข้อเสนอแนะส่วนใหญ่ที่ได้จากมลรัฐต่าง ๆ ในที่สุดข้อเสนอ 12 ข้อ ได้ผ่านเข้าสภาองเกรส และได้รับสัตยาบัน 10 ข้อ ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักกันในนามว่า “บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ”

บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิของสหรัฐอเมริกา ได้แบบอย่างมาจากบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิที่ร่างขึ้นอย่างละเอียดลออของมลรัฐเวอร์จิเนีย แมสซาชูเซตส์ และรัฐอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้จึงมีลักษณะแตกต่างจากบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิที่ขึ้นชื่อของอังกฤษปี 1628 และ 1689 ในขณะที่บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิของอังกฤษมุ่งหนักไปในขบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะ แต่บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิของอเมริกันไม่เพียงแต่จะป้องกันการให้ประกันขบวนการต่าง ๆ คือ การพิพากษาคดีโดยคณะลูกขุน การไม่เรียกประกันมากเกินไป ไม่มีการลงโทษที่โหดร้ายหรือผิดธรรมดา ไม่มีการรื้อถอนชีวิตอิสระภาพ หรือทรัพย์สินโดยที่มิได้มีการพิจารณาตามกฎหมายและอื่น ๆ อีก แต่บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิของอเมริกัน ยังได้ครอบคลุมไปถึงเสรีภาพทางศาสนา เสรีภาพในการพูด การพิมพ์และการชุมนุม ด้วยเหตุที่มีการจำกัดขอบเขตอำนาจของรัฐบาลไว้แล้ว บทบัญญัติว่าด้วยสิทธินี้จึงกว้างขวางและมีขอบข่ายที่มีผลยิ่งกว่าบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกในขณะนั้น

แม้ว่าในชั้นแรก บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิของสหรัฐอเมริกาจะมีความสำคัญเป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่ต่อมาก็มีผลสำคัญในทางปฏิบัติตามความมุ่งหมาย หลังปี 1868 การประกันบทบัญญัตินี้ได้รับไว้ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 14 และยังคงบังคับโดยตรงในมลรัฐต่าง ๆ ด้วย (ไพฑูริย์ พงศบุตร และ วิลาสวงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 194-196)

5. มาตรการทางการคลังของแฮมิลตัน

เมื่อ George Washington ได้รับการลงมติเป็นเอกฉันท์ให้เข้าดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกาในปี 1789 นั้น เขาได้แต่งตั้งให้นาย Alexander Hamilton ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การคลังเป็นพิเศษ เข้าดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

คนแรก แฮมิลตันได้ออกมาตรการต่าง ๆ ซึ่งยังผลให้เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นรัฐมนตรีคลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกา โครงการของเขามีใช้เพียงแต่จะเป็นที่นำทิ้งในเนื้อหาเท่านั้น แต่ยังมีคุณลักษณะในทางสร้างสรรค์หลายประการด้วย มีหลายคนต้องการจะยุบเลิกหนี้สินของประเทศ ซึ่งมีค่าถึง 56 ล้านดอลลาร์ หรือชำระหนี้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้น แต่แฮมิลตันคัดค้านแผนการนี้ และได้เริ่มวางโครงการจัดระบบชำระหนี้ทั้งหมดของรัฐบาลสหภาพ เขาเริ่มดำเนินงานโดยให้ รัฐบาลกลางโอนหนี้ค้างชำระของมลรัฐต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องในการช่วยการปฏิวัติเป็นเงินอีก 18 ล้านดอลลาร์ แฮมิลตันเป็นผู้ริเริ่มในการก่อตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งลักษณะส่วนใหญ่ เลียนแบบจากธนาคารแห่งประเทศอังกฤษ และจัดตั้งโรงกษาปณ์แห่งชาติ เขาได้เขียนรายงานอันมีชื่อเสียงเกี่ยวกับการอุตสาหกรรมต่าง ๆ สนับสนุนให้มีการตั้งกำแพงภาษีพอลสมควรเพื่อให้ความคุ้มครองและพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ สภาคองเกรสได้อนุมัติกฎหมายตั้งกำแพงภาษีซึ่งถึงแม้ว่าจะตั้งไว้ในอัตราต่ำ แต่ก็มีผลช่วยผู้ผลิตสินค้าชาวอเมริกันเป็นอันมาก แฮมิลตัน เสนอให้เก็บภาษีสินค้าที่ผลิตในประเทศ เรียกเก็บจากการผลิตเหล่าทุกชนิด มาตรการเหล่านี้ ให้ผลทันทีใน 3 ทางด้วยกัน คือ ทำให้สินเชื้อของรัฐบาลมีหลักฐานรองรับมั่นคง และอำนวยความสะดวกให้แก่ประเทศตามที่ต้องการอย่างหนึ่ง ส่งเสริมอุตสาหกรรมและการค้าให้ขยายตัวมากขึ้นอย่างหนึ่ง ที่สำคัญที่สุดก็คือ ทำให้กลุ่มชนที่มีมากในทุกรัฐเข้ามามีส่วนผูกพันกับรัฐบาลแห่งชาติมากขึ้น และนักธุรกิจที่สำคัญในทุกรัฐยื่นหยัดสนับสนุนรัฐบาลแห่งชาติอีกอย่างหนึ่ง การที่รัฐบาลกลางเข้ารับผิดชอบในการชำระหนี้สินของชาติและโอนหนี้ของมลรัฐมาเป็นของรัฐบาลกลาง ยังผลให้ผู้ถือพันธบัตรของมลรัฐและของยุโรปหวังพึ่งรัฐบาลกลางในด้านการคลังมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับนักอุตสาหกรรมซึ่งหวังพึ่งรัฐบาลในการกำหนดภาษีศุลกากรเพื่อคุ้มครองธุรกิจของตน กลุ่มนายธนาคารที่มีอิทธิพลให้ความสนับสนุนธนาคารแห่งชาติด้วยดี เพราะทำให้กระแสการแลกเปลี่ยนเงินตราสะดวกง่ายดายขึ้น การเก็บภาษีเหล่าไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศเท่านั้น แต่ยังผลให้อำนาจของรัฐบาลกลางแผ่ไปถึงประชาชนในทุกท้องถิ่น กล่าวโดยทั่วไปนโยบายของแฮมิลตันช่วยให้นักธุรกิจรวมกันเป็นกลุ่มก้อนมั่นคงยืนหยัดหนุนหลังรัฐบาลแห่งชาติ และพร้อมที่จะต่อต้านความพยายามใด ๆ ที่จะทำให้อำนาจของรัฐบาลอ่อนแอลง ด้วยเหตุนี้รัฐบาลกลางจึงมีอำนาจมากขึ้นกว่าเดิมเป็นลำดับ (ไพฑูริย์ พงศบุตร และ วิลาสวงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 204-205)

6. การตีความหมายรัฐธรรมนูญว่าด้วย “อำนาจโดยอนุমান”

มาตรการทางการคลังของแฮมิลตัน ทำให้ต้องมีการตีความสำคัญในรัฐธรรมนูญ เมื่อแฮมิลตันเสนอโครงการจัดตั้งธนาคารแห่งชาติขึ้น เจฟเฟอร์สัน (ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศในคณะรัฐบาลของวอชิงตัน) เป็นฝ่ายคัดค้านอย่างรุนแรงในฐานะที่เป็นตัวแทนพวก

ที่สนับสนุนสิทธิของมลรัฐและไม่ต้องการให้รัฐบาลกลางมีอำนาจเหนือมลรัฐ และยังเป็นปากเสียงให้แก่ผู้ที่เกรงกลัวว่าจะมีการรวมบริษัทและกองเงินทุนขนาดใหญ่อีกด้วย เจฟเฟอร์สันได้ยื่นคำประท้วงไปยังประธานาธิบดีวอชิงตันว่า รัฐธรรมนูญได้ระบุถึงอำนาจทั้งปวงที่เป็นของรัฐบาลกลางไว้ และได้สงวนอำนาจอื่น ๆ ไว้ให้เป็นส่วนของมลรัฐอย่างแจ่มแจ้งอยู่แล้ว ไม่ปรากฏในทีใดเลยว่ารัฐบาลแห่งสหพันธรัฐมีอำนาจในการจัดตั้งธนาคารได้ ข้อโต้แย้งดังกล่าวนี้ดูมีเหตุผลดี วอชิงตันเองก็เกือบจะไม่อนุมัติบทบัญญัตินี้อยู่แล้ว แต่แฮมิลตันได้เสนอข้อโต้แย้งที่น่าเชื่อถือดีกว่า โดยชี้ให้เห็นว่าอำนาจทั้งปวงของรัฐบาลแห่งชาติ ย่อมไม่อาจจารีกลงเป็นลายลักษณ์อักษรได้หมด เพราะอาจจะทำให้มีรายละเอียดยาวความจนเกินไป ดังนั้นอำนาจอันกว้างขวางส่วนหนึ่งจำเป็นที่จะต้องอนุมานเอาตามบทมาตราที่ตราลงไว้อย่างกว้าง ๆ ให้เป็นอำนาจของรัฐบาลกลางโดยปริยาย และในบรรดามาตราเหล่านี้ก็มีบทหนึ่งที่ทำให้อำนาจแก่สภาองเกรส ในการที่จะ “ตรากฎหมายทั้งปวงได้ตามความจำเป็นและสมควร” เพื่อให้รัฐบาลสามารถดำเนินการไปได้ตามอำนาจที่ระบุไว้แฮมิลตันได้ย้ำคำว่า “สมควร” เป็นพิเศษ โดยยกตัวอย่างว่าในยามสงครามตามที่บ่งไว้ในรัฐธรรมนูญ รัฐบาลย่อมมีอำนาจเด็ดขาดที่จะเข้าครอบครองดินแดน ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงมี “อำนาจอันเป็นผลตามมา” ที่จะเข้าบริหารดินแดนนั้นถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะมีได้ระบุถึงอำนาจนั้นโดยตรงก็ตาม และเนื่องจากรัฐธรรมนูญได้ระบุว่า รัฐบาลแห่งชาติมีอำนาจในการควบคุมการพาณิชย์และการเดินเรือ จึงเป็นที่เข้าใจกันว่าอำนาจที่เป็นผลตามมาก็คือการสร้างกระโจมไฟ ดังนั้นเมื่อรัฐธรรมนูญระบุว่า รัฐบาลแห่งชาติมีอำนาจในการกำหนดและเก็บภาษี ชำระหนี้ กู้ยืมเงินได้ การมีธนาคารแห่งชาติก็จะช่วยให้การปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงอยู่ในฐานะที่จะตั้งธนาคารแห่งชาติขึ้นได้โดยอาศัย “อำนาจโดยอนุมาน” นี้ ในที่สุดวอชิงตันก็ยอมรับหลักการดังกล่าวของแฮมิลตัน และลงนามในมาตรการของแฮมิลตัน (ไพฑูริย์ พงคะบุตร และ วิลาสวงค์ นพรัตน์, 2519, หน้า 207-208)

7. พัฒนาการของทุนนิยมผูกขาดในสหรัฐอเมริกา

หลังสงครามกลางเมือง การพัฒนาเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาได้เจริญก้าวหน้าอย่างมาก โดยเฉพาะหลังปี 1894 สาขาอุตสาหกรรมได้ก้าวขึ้นมาเป็นอันดับ 1 แทนที่สาขาการเกษตร ในบางอุตสาหกรรมได้มีการพัฒนาการผลิตขึ้นเป็นการผลิตขนาดใหญ่ นั่นก็คือเมื่อระบบทุนนิยมพัฒนาไป จะมีการรวมหน่วยธุรกิจเข้าเป็นหน่วยใหญ่ เป้าหมายเพื่อควบคุมตลาดและจัดการแข่งขัน พยายามเป็นผู้ผูกขาดในตลาด ในกรณีของเยอรมนีเกิดระบบคาร์เทล และในกรณีของญี่ปุ่นเกิดระบบไซบัตซี ส่วนในกรณีของสหรัฐอเมริกาปรากฏการณ์นี้เป็นไปรุนแรงที่สุด การรวมกลุ่มผูกขาดมีขนาดใหญ่มาก รวมทั้งมีอำนาจทางเศรษฐกิจมากด้วย ตัวอย่างเช่น ในปี 1905 จากรายงานการสำมะโนอุตสาหกรรม พบว่ากิจการอุตสาหกรรมเพียง 11%

ของกิจการอุตสาหกรรมทั้งหมดนั้นสามารถควบคุมทุนได้ถึง 81% ของทุนทั้งหมด จ้างแรงงาน 72% ของแรงงานทั้งหมด และผลิตได้ถึง 79% ของผลผลิตทั้งหมด การที่ผลผลิตส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การควบคุมของกิจการจำนวนน้อยเช่นนี้ ย่อมหมายความว่ากิจการเพียงกลุ่มน้อยจะเป็นกลุ่มอิทธิพลครอบงำอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เอาไว้ และการที่ในอุตสาหกรรมหนึ่งมีกิจการขนาดใหญ่อยู่เพียงไม่กี่กิจการ หากมีการแข่งขันระหว่างกิจการใหญ่ ๆ ด้วยกันด้านราคาก็อาจนำไปสู่สงครามราคา แข่งขันตัดราคากันจนอาจนำไปสู่การล้มละลายของกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าประหลาดใจที่กิจการใหญ่ ๆ พยายามหลีกเลี่ยงการแข่งขันแบบนี้ ด้วยการหันไปตกลงและรวมตัวกันในแบบต่าง ๆ ซึ่งวิธีการแบบนี้ไม่เพียงหลีกเลี่ยงการแข่งขันกันตัดราคาเท่านั้น ในบางโอกาสยังทำให้สามารถขึ้นราคาและเพิ่มกำไรได้ด้วย

การรวมตัวของธุรกิจเพื่อผูกขาดอาจเป็นแบบ “รวบรวมเข้าด้วยกันตามแนวนอน” (horizontal integration) หรือ แบบ “รวบรวมเข้าด้วยกันตามแนวตั้ง” (Vertical integration) ตัวอย่างของการรวมตามแนวนอน เช่น การรวมทางรถไฟหลาย ๆ สายเข้าเป็นบริษัทเดียวกัน การรวมตามแนวตั้ง คือรวมธุรกิจที่บริษัทต้องพึ่งในการผลิตลำดับแรก ตัวอย่างเช่นบริษัทผลิตเหล็กกล้า รวมธุรกิจเหมืองแร่เหล็กและทางรถไฟเข้าด้วยกัน เป็นต้น

การรวมกลุ่มผูกขาดนี้ ปรากฏในสหรัฐอเมริกามาตั้งแต่ทศวรรษ 1890 การรวมกิจการเพื่อผูกขาดทำกัน 3 วิธี โดยมีการพัฒนาตั้งแต่วิธีแรก เรียกว่า การตกลงรวมตัว (Pool Arrangement) เกิดก่อนทศวรรษ 1880 วิธีที่สองคือการก่อตั้งทรัสต์ (Trust) เริ่มในทศวรรษ 1880 จนถึงวิธีที่สามคือการก่อตั้งบริษัทถือครองหุ้น (Holding Company) เริ่มในทศวรรษ 1890

(1) Pool นับเป็นการตกลงรวมตัวกันในรูปแบบดั้งเดิมที่สุด ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็นหลายแบบ เป็นการตกลงกันโดยวาระระหว่างกิจการว่าจะไม่แข่งขันกัน ซึ่งการตกลงกันนี้มีตั้งแต่การตกลงกันง่าย ๆ ในเรื่องปริมาณการผลิต ราคา และแบ่งเขตของตลาดแก่กันและกัน ไปจนถึงการรวมตัวแบบที่ซับซ้อน และเป็นแบบเป็นแผนยิ่งขึ้น การตกลงรวมตัวนี้เกิดในกิจการรถไฟก่อนเป็นการตกลงแบบไม่เป็นทางการระหว่างหลายบริษัท กำหนดราคาค่าโดยสาร และแบ่งตลาด ต่อมาในช่วงทศวรรษ 1880 และ 1890 ปรากฏการตกลงรวมตัวแบบ Pool นี้ในอุตสาหกรรมหลายชนิด อาทิ เหล้า เกลือ ถ่านหิน ผลิตภัณฑ์เนื้อ วัตถุระเบิด รางรถไฟ เหล็กกล้า โครงก่อสร้างทำด้วยเหล็ก ท่อเหล็ก และยาสูบ (ฉัตรทิพย์ นาถสุภา, 2536, หน้า 219-220) ตัวอย่างของการตกลงกันทางการตลาดที่ดี ได้แก่สมาคมเกลือแห่งมิชิแกน ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1876 โดยผู้ผลิตเกลือรวมตัวกันจัดตั้งตัวแทนกลางในการขาย และกำหนดให้สมาชิกทุกคนต้องส่งผลผลิตของตนให้ตัวแทนทั้งหมด กำไรจากการขายจะถูกแบ่งระหว่างสมาชิกตามอัตราส่วนของการผลิต การรวมตัวกันแบบนี้ช่วยลดต้นทุนในการขาย และปรับปรุงคุณภาพของผลผลิต โดยการกำหนดให้สมาชิกส่งผลผลิตที่เป็นมาตรฐานเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ทำให้ราคาอยู่ในระดับที่เหมาะสม อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือการรวมกลุ่มของกิจการผลิตท่อ 6 แห่งใน

ปี 1894 เพื่อควบคุมราคาท่อในภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา โดยผ่านการตกลงกันเรื่องปริมาณการผลิตและราคาอย่างลับ ๆ และสมาชิกแต่ละกิจการใน pool จะได้แบ่งเขตการตลาดไป ซึ่งสมาชิกคนอื่นตกลงจะไม่เข้าไปในเขตนั้น อย่างไรก็ตามการรวมตัวแบบ Pool ดังกล่าวแม้จะช่วยปรับปรุงอุตสาหกรรม แต่ก็ยังมี Pool อีกเป็นจำนวนมากที่ผลออกมาไม่ดีนัก การรวมตัวแบบ Pool เป็นที่นิยมอย่างมากมาจนถึงปี 1880 หลังจากนั้น ก็เริ่มเสื่อมความนิยมลง ซึ่งจุดอ่อนสำคัญของการรวมตัวกันแบบนี้ ก็คือข้อสัญญาไม่มีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย ดังนั้นสมาชิกอาจจะผิดข้อตกลงได้โดยไม่อาจฟ้องร้องดำเนินคดีกัน ยิ่งกว่านั้นเป็นไปได้ที่ศาลจะถือว่าการรวมตัวกันแบบนี้ผิดกฎหมายอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การรวมตัวในรูป pool นี้ ยังคงมีอยู่ต่อมาในรูปแบบต่าง ๆ จนกระทั่งปัจจุบัน

(2) Trust การรวมตัวในระดับต่อไปที่นิยมกันคือการก่อตั้งทรัสต์ ในทางปฏิบัติ Trust คือการรวมกิจการเข้าเป็นกิจการเดียวกันโดยผ่านการตกลงของทุกกิจการ นั่นคือ การที่ผู้ถือหุ้นใหญ่ (ซึ่งมีสิทธิออกเสียงในการประชุมได้) หรือมีเสียงข้างมากของแต่ละบริษัทที่จะสามารถรวมตัวเพื่อให้เกิดอำนาจผูกขาดได้นั้นมาประชุมตกลงกัน แล้วมอบหุ้นทั้งหมดและอำนาจในการจัดการบริษัทให้กับคณะบุคคลคณะหนึ่ง ซึ่งมีประมาณ 10 คน เรียกว่า Trust โดยผู้ถือหุ้นเดิมจะได้รับใบรับจากทรัสต์ ที่เรียกว่า Trust Certificate เป็นการตอบแทนคณะบุคคลที่ประกอบขึ้นเป็น Trust เรียกว่า Trustee การที่ทรัสต์เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของทุกบริษัทที่เกี่ยวข้องจึงเท่ากับมีอำนาจควบคุมการบริหารทุกบริษัท คือเป็นผู้บริหารทุกบริษัทพร้อมกัน ควบคุมธุรกิจของหลายบริษัทหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เปรียบเสมือนทุกบริษัทนั้นอยู่ภายใต้การจัดการเดียวกัน การกำหนดราคาไม่ให้แข่งขันกัน หรือการกำหนดราคาสูงกว่าปกติยอมเป็นไปได้ง่ายด้วยอำนาจผูกขาด และผู้ถือหุ้นเดิมที่ตกลงกันนั้น ต่างก็จะได้ผลตอบแทนจากอำนาจผูกขาดนี้ อย่างน่าพอใจในรูปของเงินปันผลจากทรัสต์ การก่อตั้งทรัสต์ได้เริ่มปรากฏในกิจการน้ำมัน ซึ่งในช่วงศตวรรษที่ 19 ใช้น้ำมันจุดให้แสงสว่างและใช้หล่อลื่นเครื่องจักร ในช่วงทศวรรษ 1880 และ 1890 ทรัสต์ควบคุมอุตสาหกรรมน้ำมันก๊าด น้ำตาล เหล้า น้ำมัน ตะกั่ว เกลือ รongเท้า และ ถูมือ ยาง กิจการทรัสต์ที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ได้แก่ Standard Oil Trust ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1879 โดยตระกูล Rockefeller ผู้ซึ่งควบคุมธุรกิจด้านน้ำมันของชาติส่วนใหญ่ในช่วง 1890 ทรัสต์ที่ทรงอำนาจมากที่สุดอีกแห่งหนึ่งคือทรัสต์ของ J.P. Morgan ซึ่งมีส่วนในการก่อตั้งบรรษัทเหล็กกล้าแห่งสหรัฐอเมริกา คือ U.S. Steel Corporation ในเดือนมีนาคม 1901 โดยการรวมทุนของตระกูล Morgan, Moore และ Carnegie เข้าด้วยกันควบคุมโรงงาน 785 แห่งในกิจการถลุงเหล็ก ถ่านหิน และรถไฟ หรือ 60% ของผลผลิตเหล็กและเหล็กกล้าทั้งหมด (ฉัตรทิพย์ นาถสุภา, 2536, หน้า 220 และ Gary M. Walton and Ross M. Robertson, 1983, pp. 427-428.)

เนื่องจากทรัสต์ควบคุมหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงส่วนใหญ่ของทุกบริษัทที่เข้าร่วมเอาไว้ จึงไม่มีปัญหาในการควบคุมสมาชิกและประสบผลอย่างดีในการรวมตัวกัน รวมทั้งมีประสิทธิภาพกว่าแบบ Pool แต่ก็มีอายุไม่ยืนยาวนักเนื่องจากมีผู้ร้องเรียนไปยังศาลโดยทั่วไปว่า เป็นการดำเนินการที่ผิดกฎหมายในการเข้าจำกัดควบคุมการค้า ในที่สุดหลังจากที่ Standard Oil Trust ซึ่งเป็นผู้นำของการรวมตัวแบบนี้ได้ถูกศาลตัดสินให้แพ้คดีในปี 1892 การรวมตัวเป็นทรัสต์ก็ยุติลงโดยทั่วไป เหลือเพียงชื่อคำว่า “ทรัสต์” ที่ใช้หมายถึงการรวมตัวของธุรกิจขนาดใหญ่ทั่วไป เท่านั้น

(3) Holding Company คือ การจัดตั้งบริษัทขึ้นมาลงทุนถือหุ้นในกิจการต่าง ๆ ที่ต้องการ โดยเริ่มที่ New Jersey ในปี 1889 บริษัทถือครองหุ้นนี้สามารถรวบรวมเงินทุนมาซื้อหุ้นของกิจการต่าง ๆ ได้เป็นจำนวนมากอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะดำเนินการในรูปบริษัทสำหรับถือหุ้นโดยเฉพาะ ข้อดีของ Holding Company คือ ทำให้บริษัทหนึ่งสามารถเข้าครอบครองบริษัทอื่น ๆ โดยการถือหุ้นที่ออกเสียงได้ส่วนใหญ่เอาไว้ โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องกับผู้ถือหุ้นประเภทออกเสียงไม่ได้ (หุ้นปริมลิท) และผู้ถือพันธบัตรของบริษัท และเนื่องจากผู้ถือหุ้นของบริษัทต่าง ๆ ปกติจะกระจายตัวเป็นบุคคลจำนวนมาก บริษัทถือครองหุ้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องถือหุ้นเกิน 50% ก็สามารถควบคุมการบริหารได้ บริษัทถือครองหุ้นจึงควบคุมธุรกิจหลายธุรกิจได้ เป็นการควบคุมแบบเป็นทางการผ่านการถือหุ้นทีเดียว ยิ่งกว่านั้น บริษัทที่เข้าครอบครองยังคงดำเนินการแยกต่างหากเหมือนเดิมอยู่ได้ และท้ายที่สุด Holding Company ซึ่งเป็นบริษัท ทำให้สามารถจัดหาเงินทุนที่ต้องการสำหรับซื้อกิจการต่าง ๆ ได้หลายกิจการพร้อม ๆ กัน จากความได้เปรียบเช่นนี้ทำให้มีการใช้วิธีการของบริษัทถือครองหุ้นในการก่อตั้งบรรษัทเหล็กกล้าแห่งสหรัฐอเมริกาขึ้นในปี 1901 ด้วยเงินทุนกว่า 1 พันล้านเหรียญ และมีอีกหลายกิจการที่ใช้วิธีเดียวกันนี้ในการรวมกลุ่มผูกขาด

สรุปได้ว่าเมื่อถึงปี 1905 ประมาณ 2/5 ของทุนอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาถูกควบคุมด้วยบริษัทใหญ่มากเพียง 300 บริษัทเท่านั้น และด้วยเงินทุนรวมกว่า 7 พันล้านเหรียญ ทุนผูกขาดครอบงำกิจการรถไฟ เนื้อบรจุทึบห่อ เหล็กกล้า ทองแดง ยาสูบ และน้ำมัน ตระกูล Morgan ซึ่งควบคุมธนาคารเพื่อการลงทุน (Investment Banking) เป็นกรรมการบริษัท 112 แห่ง ซึ่งมีสินทรัพย์กว่า 22 พันล้านเหรียญ หมายความว่าคนเพียงไม่กี่คน มีอำนาจเศรษฐกิจมากล้นเหลือเนื่องจากการรวมทุนเป็นทุนผูกขาดนั่นเอง (จักรทิพย์ นาถสุภา, 2536, หน้า 220)

8. รายนามประธานาธิบดีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของสหรัฐอเมริกา

1. ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา

ภายหลังการประกาศอิสรภาพของอาณานิคมต่าง ๆ ของอังกฤษในทวีปอเมริกา และก่อตั้งเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา (United States of America) ในปี 1789 นั้น ได้มีบุคคลที่เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจนถึงปัจจุบันจำนวน 42 คน โดยประธานาธิบดีคนแรก คือ นาย George Washington (1789-1797) สังกัดพรรค Federalist และประธานาธิบดีคนปัจจุบันคือ นาย William J. Clinton แห่งพรรค Democratic ซึ่งเข้าดำรงตำแหน่งในปี 1993 รายนามประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกามีดังนี้คือ

รายนาม	ดำรงตำแหน่งในช่วง
1. George Washington (F)	1789 - 1797
2. John Adams (F)	1797 - 1801
3. Thomas Jefferson (D-R)	1801 - 1809
4. James Madison (D-R)	1809 - 1817
5. James Monroe (D-R)	1817 - 1825
6. John Quincy Adams (D-R)	1825 - 1829
7. Andrew Jackson (D)	1829 - 1837
8. Martin Van Buren (D)	1837 - 1841
9. William Henry Harrison (W)	1841
10. John Tyler (W)	1841 - 1845
11. James K. Polk (D)	1845 - 1849
12. Zachary Taylor (W)	1849 - 1850
13. Millard Fillmore (W)	1850 - 1853
* 14. Franklin Pierce (D)	1853 - 1857
15. James Buchanan (D)	1857 - 1861
16. Abraham Lincoln (R)	1861 - 1865
17. Andrew Johnson (R)	1865 - 1869
18. Ulysses S. Grant (R)	1869 - 1877
19. Rutherford B. Hayes (R)	1877 - 1881

รายนาม	ดำรงตำแหน่งในช่วง
20. James A. Garfield (R)	1881
21. Chester Alan Arthur (R)	1881 - 1885
22. Grover Cleveland (D)	1885 - 1889
23. Benjamin Harrison (R)	1889 - 1893
24. Grover Cleveland (D)	1893 - 1897
25. William McKinley (R)	1897 - 1901
26. Theodore Roosevelt (R)	1901 - 1909
27. William Howard Taft (R)	1909 - 1913
28. Woodrow Wilson (D)	1913 - 1921
29. Warren G. Harding (R)	1921 - 1923
30. Calvin Coolidge (R)	1923 - 1929
31. Herbert Hoover (R)	1929 - 1933
32. Franklin D. Roosevelt (D)	1933 - 1945
33. Harry S. Truman (D)	1945 - 1953
34. Dwight D. Eisenhower (R)	1953 - 1961
35. John F. Kennedy (D)	1961 - 1963
36. Lyndon B. Johnson (D)	1963 - 1969
33. Richard M. Nixon (R)	1969 - 1974
38. Gerald R. Ford (R)	1974 - 1977
39. James E. Carter, Jr. (D)	1977 - 1981
40. Ronald Reagan (R)	1981 - 1989
41. George H. W. Bush (R)	1989 - 1993
42. William J. Clinton (D)	1993 -

หมายเหตุ Parties: D - Democratic; D-R - Democratic Republican;
 F - Federalist; R - Republican;
 W - Whig

2. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของสหรัฐอเมริกา

กระทรวงการคลังของสหรัฐอเมริกา ได้ถูกจัดตั้งขึ้นโดยรัฐบัญญัติของสภาอง-
เกรสในวันที่ 2 กันยายน 1789 ได้มีบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีให้เข้าดำรง
ตำแหน่งดังต่อไปนี้

รายนาม	ได้รับแต่งตั้งปี	ในสมัยประธานาธิบดี
1. Alexander Hamilton	1789	George Washington
2. Oliver Wolcott	1795	George Washington
3. Oliver Wolcott	1797	John Adams
4. Samuel Dexter	1801	John Adams
5. Samuel Dexter	1801	Thomas Jefferson
6. Albert Gallatin	1801	Thomas Jefferson
Albert Gallatin	1809	James Madison
a. George W. Campbell	1814	James Madison
9. Alexander J. Dallas	1814	James Madison
10. William H. Crawford	1816	James Madison
11. William H. Crawford	1817	James Monroe
12. Richard Rush	1825	John Quincy Adams
13. Samuel D. Ingham	1829	Andrew Jackson
14. Louis McLane	1831	Andrew Jackson
15. William J. Duane	1833	Andrew Jackson
16. Roger B. Taney	1833	Andrew Jackson
17. Levi Woodbury	1 a34	Andrew Jackson
18. Levi Woodbury	1837	Martin Van Buren
19. Thomas Ewing	1841	William H. Harrison
20. Thomas Ewing	1841	John Tyler
21. Walter Forward	1841	John Tyler
22. John C. Spencer	1a43	John Tyler
23. George M. Bibb	1844	John Tyler
24. Robert J. Walker	1845	James K. Polk

รายนาม	ได้รับแต่งตั้งปี	ในสมัยประธานาธิบดี
25. William M. Meredith	1849	Zachary Taylor
26. Thomas Corwin	1850	Millard Fillmore
27. James Guthrie	1853	Franklin Pierce
28. Howell Cobb	1857	James Buchanan
29. Phillip F. Thomas	1860	James Buchanan
30. John A. Dix	1861	James Buchanan
31. Salmon P. Chase	1861	Abraham Lincoln
32. William P. Fessenden	1864	Abraham Lincoln
33. Hugh McCulloch	1865	Abraham Lincoln
34. Hugh McCulloch	1865	Andrew Johnson
35. George S. Boutwell	1869	Ulysses S. Grant
36. William A. Richardson	1873	Ulysses S. Grant
37. Benjamin H. Bristow	1874	Ulysses S. Grant
38. Lot M. Morrill	1876	Ulysses S. Grant
39. John Sherman	1877	Rutherford B. Hayes
40. William Windom	1881	James A. Garfield
41. Charles J. Folger	1881	Chester Alan Arthur
42. Walter Q. Gresham	1884	Chester Alan Arthur
43. Hugh McCulloch	1884	Chester Alan Arthur
44. Daniel Manning	1885	Grover Cleveland
45. Charles S. Fairchild	1887	Grover Cleveland
46. William Windom	1889	Benjamin Harrison
47. Charles Foster	1891	Benjamin Harrison
48. John G. Carlisle	1893	Grover Cleveland
49. Lyman J. Gage	1897	William McKinley
50. Lyman J. Gage	1901	Theodore Roosevelt
51. Leslie M. Shaw	1902	Theodore Roosevelt
52. George B. Cortelyou	1907	Theodore Roosevelt

รายนาม	ได้รับแต่งตั้งปี	ในสมัยประธานาธิบดี
53. Franklin MacVeagh	1909	William Howard Taft
54. William G. McAdoo	1913	Woodrow Wilson
55. Carter Glass	1918	Woodrow Wilson
56. David F. Houston	1920	Woodrow Wilson
57. Andrew W. Mellon	1921	Warren G. Harding
58. Andrew W. Mellon	1923	Calvin Coolidge
59. Andrew W. Mellon	1929	Herbert Hoover
60. Ogden L. Mills	1932	Herbert Hoover
61. William H. Woodin	1933	Franklin D. Roosevelt
62. Henry Morgenthau Jr.	1934	Franklin D. Roosevelt
63. Frederick M. Vinson	1945	Harry S. Truman
64. John W. Snyder	1946	Harry S. Truman
65. George M. Humphrey	1953	Dwight D. Eisenhower
66. Robert B. Anderson	1957	Dwight D. Eisenhower
67. Clarence Douglas Dillon	1961	John F. Kennedy
68. Clarence Douglas Dillon	1963	Lyndon B. Johnson
69. Henry H. Fowler	1965	Lyndon B. Johnson
70. Joseph W. Barr	1968	Lyndon B. Johnson
71. David M. Kennedy	1969	Richard M. Nixon
72. John B. Connally	1971	Richard M. Nixon
73. George P. Shultz	1972	Richard M. Nixon
74. William E. Simon	1974	Richard M. Nixon
75. William E. Simon	1974	Gerald R. Ford
76. Werner Michael Blumenthal	1977	James E. Carter Jr.
77. George William Miller	1979	James E. Carter Jr.
78. Donald T. Regan	1981	Ronald Reagan
79. James A. Baker III	1985	Ronald Reagan
80. Nicholas F. Brady	1988	Ronald Reagan

รายนาม	ได้รับแต่งตั้งปี	ในสมัยประธานาธิบดี
81. Nicholas F. Brady	1989	George H.W. Bush
82. Lloyd M . Bentsen	1993	William J. Clinton
83. Robert E. Rubin	1995	William J. Clinton
84. Robert E. Rubin	1996	William J. Clinton

ที่มา : The World Almanac and Book of Facts, 1997, pp. 210-202.

9. รายชื่อมลรัฐ วันเดือนปีที่เข้าเป็นสมาชิก คณะเนนเสียงคณะผู้เลือกตั้ง

เมื่อถึงปี 1790 อาณานิคมดั้งเดิมทั้ง 13 แห่ง ได้รวมตัวกันก่อตั้งเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นก็ได้มีมลรัฐต่าง ๆ หายยกกันเข้าเป็นสมาชิก จนกระทั่งถึงปี 1959 มลรัฐ 2 มลรัฐ คือ Alaska และ Hawaii ก็ได้เข้าเป็นสมาชิก ปัจจุบันสหรัฐอเมริกาจึงประกอบด้วย 50 มลรัฐ ดังนี้คือ

ลำดับที่	มลรัฐ	วัน เดือน ปี ที่เข้าเป็นสมาชิก	คณะเนนเสียง คณะผู้เลือกตั้ง
1.	Delaware	7 ธันวาคม 1787	3
2.	Pennsylvania	12 ธันวาคม 1787	29
3.	New Jersey	18 ธันวาคม 1787	17
4.	Georgia	2 มกราคม 1788	12
5.	Connecticut	9 มกราคม 1788	8
6.	Massachusetts	6 กุมภาพันธ์ 1788	14
7.	Maryland	28 เมษายน 1788	10
8.	South Carolina	23 พฤษภาคม 1788	a
9.	New Hampshire	21 มิถุนายน 1788	4
10.	Virginia	25 มิถุนายน 1788	12
11.	New York	26 กรกฎาคม 1788	43
12.	North Carolina	21 พฤศจิกายน 1789	13
13.	Rhode Island	29 พฤษภาคม 1790	4
14.	Vermont	4 มีนาคม 1791	3

ลำดับที่	มลรัฐ	วัน เดือน ปี ที่เข้าเป็นสมาชิก	คะแนนเสียง คณะผู้เลือกตั้ง
15.	Kentucky	1 มิถุนายน 1792	9
16.	Tennessee	1 มิถุนายน 1796	11
17.	Ohio	1 มีนาคม 1803	26
18.	Louisiana	30 เมษายน 1812	10
19.	Indiana	11 ธันวาคม 1816	13
20.	Mississippi	10 ธันวาคม 1816	7
21.	Illinois	3 ธันวาคม 1818	26
22.	Alabama	14 ธันวาคม 1819	10
23.	Maine	15 มีนาคม 1820	4
24.	Missouri	10 สิงหาคม 1820	12
25.	Arkansas	15 มิถุนายน 1836	6
26.	Michigan	16 มกราคม 1837	21
27.	Florida	3 มีนาคม 1845	14
28.	Texas	29 ธันวาคม 1845	25
29.	Iowa	28 ธันวาคม 1846	9
30.	Wisconsin	29 พฤษภาคม 1846	12
31.	California	9 กันยายน 1850	40
32.	Minnesota	11 พฤษภาคม 1858	10
33.	Oregon	14 กุมภาพันธ์ 1859	6
34.	Kansas	29 มกราคม 1861	7
35.	West Virginia	19 มิถุนายน 1863	7
36.	Nevada	31 ตุลาคม 1864	3
37.	Nebraska	1 มีนาคม 1867	5
38.	Colorado	1 สิงหาคม 1876	6
39.	North Dakota	2 พฤศจิกายน 1889	4
40.	South Dakota	8 พฤศจิกายน 1889	4
41.	Montana	8 พฤศจิกายน 1889	4
42.	Washington	11 พฤศจิกายน 1889	9
43.	Idaho	3 กรกฎาคม 1890	4
44.	Wyoming	10 กรกฎาคม 1890	3

ลำดับที่	มลรัฐ	วัน เดือน ปี ที่เข้าเป็นสมาชิก	คะแนนเสียง คณะผู้เลือกตั้ง
45.	Utah	4 มกราคม 1896	4
46.	Oklahoma	16 พฤศจิกายน 1907	8
47.	New Mexico	9 มกราคม 1912	4
48.	Arizona	14 กุมภาพันธ์ 1912	5
49.	Alaska	3 มกราคม 1959	3
50.	Hawaii	21 สิงหาคม 1959	4
	District of Columbia		

รวม 50 มลรัฐ 538

ที่มา : มยรี เจริญ, 2529, หน้า 335-336

10. วิธีการได้มาซึ่งดินแดนสหรัฐอเมริกา มีเนื้อที่ทั้งหมด 3,615,239 ตารางไมล์

การได้มาซึ่งดินแดนของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น เริ่มมาจากการทำสงครามชนะอังกฤษ สิ้นสุดลงด้วยสนธิสัญญาปารีส ปี 1783 ทำให้ได้ดินแดน 13 อาณานิคมดั้งเดิม หลังจากนั้นการได้ดินแดนได้มาด้วยการซื้อ การผนวก และการทำสนธิสัญญา ปัจจุบันสหรัฐอเมริกา มีเนื้อที่รวมทั้งสิ้น 3,615,239 ตารางไมล์

ชื่อ	ปีที่ได้มา	วิธีการ ได้มา	เนื้อที่ (ตร.ไมล์)	จำนวนร้อยละ ของเนื้อ ที่ปัจจุบัน	จำนวนมลรัฐที่ประกอบกัน ในปัจจุบัน
1. ดินแดนดั้งเดิม (Original Area)	1783	จากการทำสงครามชนะอังกฤษสิ้นสุดด้วยสนธิสัญญาปารีส ปี 1783	888,811	24	ดินแดน 13 มลรัฐดั้งเดิมได้แก่ ภาคเหนือ คือ Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island และ Connecticut ภาคกลาง ได้แก่ New Jersey, New York, Pennsylvania, และ Delaware, ภาคใต้ ได้แก่ Virginia, Maryland, North Carolina. South

ชื่อ	ปีที่ได้มา	วิธีการ ได้มา	เนื้อที่ (ตร.ไมล์)	จำนวนร้อยละ ของเนื้อ ที่ปัจจุบัน	จำนวนมลรัฐที่ประกอบกันใน ปัจจุบัน
					Carolina และ Georgia นอกจากนี้ยังมีดินแดนอื่น ๆ ได้แก่ Illinois, Indiana, Kentucky, Maine, Michigan, Ohio, Tennessee, Vermont, West Virginia, Wisconsin และดินแดนบางส่วนของ Alabama, Minnesota และ Mississippi
2 ดินแดน หลุยเซียนา (Louisiana Territory)	1803	ซื้อจาก ฝรั่งเศส ราคา 15 ล้านเหรียญ	827,192	23	Arkansas, Iowa, Missouri, Nebraska และ ดินแดนบางส่วนของ North Dakota, South Dakota, Colorado, Kansas, Louisiana, Minnesota, Montana, Oklahoma, Wyoming
3 ฟลอริดา (Florida)	1819	สนธิสัญญา กับสเปน)	872,003	2	Florida และดินแดนบางส่วนของ Alabama, Louisiana, Mississippi
4 เทกซัส (Texas)	1845	การผนวก	390,144	11	Texas และ ดินแดนบางส่วนของ Colorado, Kansas, Wyoming, New Mexico, Oklahoma
5 ดินแดน ออริกอน (Oregon Territory)	1846	สนธิสัญญา กับอังกฤษ	285,580	8	Idaho, Oregon, Washington และดินแดนบางส่วนของ Montana Wyoming
6 ดินแดนที่ เม็กซิโก ยอมยกให้ (Mexican Cession)	1846	สนธิสัญญา กับเม็กซิโก	529,017	15	California, Nevada, Utah และ ดินแดนบางส่วนของ Arizona, Colorado, New Mexico และ Wyoming

ชื่อ	ปีที่ได้มา	วิธีการ ได้มา	เนื้อที่ (ตร.ไมล์)	จำนวนร้อยละ ของเนื้อ ที่ปัจจุบัน	จำนวนมลรัฐที่ประกอบกันใน ปัจจุบัน
7 . ดินแดนที่ ซื้อโดย นายแกด- สเดน (Godsden Purchase)	1853	ซื้อจากเม็กซิโก- ซิโกรา 10 ล้าน เหรียญ	29,640	1	ดินแดนบางส่วนของ Arizona New Mexico
8 . อะแลสกา (Alaska)	1867	ซื้อจากรัสเซีย- เซียรา 7 ล้าน เหรียญ	586,400	16	Alaska
9 . ฮาวาย (Hawaii)	1898	การผนวก	6,451	1/10	Hawaii

ที่มา : มยรี เจริญ, 2929, หน้า 339-340